

Čez nekoliko dni se je uboga vdova preselila s svojo hčerko v novo stanovanje, v katerem je bila z vsem potrebnim bogato preskrbljena. Mati in hči ste živele v hiši bogatega Angleža v veselji in zadovoljnosti, ter ste mu stregle na stare dni.

Bili ste tudi dalje še tolažnici ubogih sirot. Siromaki so blagoslovili njihjo darežljivost in sto in sto molitvic je vzkipelo za nju v nebesa pred dobrega nebeškega očeta.

Čez nekaj let potem umré stari in bogati Anglež ter zapusti uboge vdovi in njenej hčerki vso svojo imovino. Glejte tolik sad obrodi majhen dar jednega šilinga!

O. S.

Bolje dajati nego jemati.

Pred nekaj leti je živel na Notranjskem čestitljiv in pobožen župnik, h kateremu je vsako leto na počitnice dohajal dijak iz Gorice. Djak je bil jedini sin bogatih staršev, ki so bili z gospodom župnikom nekoliko v rodu. Škoda, da je bil omenjeni dijak malo preveč lehkomišeln in prevzeten, kajti drugače je imel lepe lastnosti in je tudi dobro napredoval v šolskih naukih. Necega dne — bilo je proti večeru — gresta gospod župnik in dijak po bližnjem polji se sprehajati. Tikoma ceste pri necem grmovji so stali umazani in zeló zakrpani kmetški čevlji. Djak si takój misli, da so to čevlji kacega ubozega kmeta, ki v potu svojega obraza dela na polji. Izmisli si malovredno šalo in reče gosp. župniku: „Dovolite gospod, da se malo pošalim z ubogim kmetom, ki si je spravil raztrgane čevlje tukaj pod grm. Veste kaj? Jaz mu jih vzamem in skrijem, potem stopim tja za óno drevo in gledam iz daleč v kakej zadregi bo siromak, ko ne najde svojih čevljev. Radoveden sem, kaj počné?“ — „Ljubi moj!“ odgovori župnik, „ni lepó da bi se človek šalil z ubozim kmetom, kateri si v potu svojega obraza kruh pridobiva. Glej, ti imaš dobre in bogate starše; koliko lepše bi bilo za tebe, da ubozemu človeku narediš kako veselje mesto neumne šale, s katero bi siromaka lehkó hudo razžalil. Idi tjá, in deni v vsak čevelj rajše nekoliko denarja, potem pojdi ter se skrij za drevo.“

Dijaku se ta svét dopade, dene v vsak čevelj srebrno dvajsetico ter stopi za drevo, da bi iz daleč gledal ubozega kmeta.

Kmetič svoje delo dokončavši, gre naravnost do grmovja na spodnjem koncu njive, kjer je odložil jopič in raztrgane čevlje. Ko se jopič obleče, vtakne nogo v raztrgan čevelj, ali takój čuti nekaj trdega v njem. Pripogne se, da vidi, kaj bi bilo. Ali kolika radost mu zasije na obrazu, ko najde v čevlju srebrno dvajsetico. Vzame jo v roko ter jo gleda od vseh strani, in ko nikjer nikogar ne vidi, spravi jo v žep. Zdaj vtakne nogo v drug čevelj; tudi v tem čuti nekaj trdega. Vzame čevelj v roko ter pogleda vanj, in glej, tudi v tem je srebrna dvajsetica! Čuděč se, gleda okoli sebe, a nikjer ne vidi človeka, ki bi mu povedal, od kod so ti denarji? Zdajci mu zaigrajo solzé veselja v očéh, pade na kolena, povzdigne oči k nebu ter pravi: „O gospod, moj Bog! ti znaš, da moji otroci nimajo kruha. Po dobrem človeku si mi poslal te denarje, da jim pomorem v velikej potrebi. Hvala ti bodi dobri Bog in povrni stotero blagemu dobrotniku, ki je prinesel kruha mojim ubogim otročičem!“

Zeló ganen stopi dijak izza drevesa in si briše solzé iz oči. „Nu,“ rečejo gospod župnik, „kako ti je? Ali ni to dejanje lepše in plemenitejše nego bi bilo, ako bi ubozega človeka bil razžalil s svojo neumno šalo?“ — „Dà, dà, gospod župnik!“ odgovori mladenec, „dali mi ste lep nauk, katerega ne ne pozabim ves čas svojega življenja. Vedno hočem imeti pred očmi priговор, ki pravi: Bolje dajati nego jemati.“

I. T.

Zakladi, ki se ne izgubé.

V nekej deželi je nastala po dolgej vojski in po slabih letinah zeló huda lakota. Premožni ljudje so morali mnogo denarjev potrositi, da si najpotřebnejših stvari nakupijo; a ubožci so lakote umirali.

Kralj, katerega sta ubožstvo in bēda njegovih podložnikov zeló ganile, ukaže prodati vse zaklade in dragocenosti, ki so jih njegovi predniki v prejšnjih stoletjih nakupičili, ter za prodano blago nakupiti žita in olja, ki se naj razdeli med uboge. Kraljevi namestniki, ki se niso brigali za ubožno ljudstvo, godrnjali so, ker so se praznile kraljeve zakládnicе, tožčē, da se kraljevska imovina zapravlja. „Tvoji predniki“ rekli so kralju, pázili so, da se podedovana imovina pomnoží, a ti ne samo, da ne pomnožuješ dedovine nego ti zapravljaš, kar so ti predniki zapustili. Kralj jim odgovori: „Motite se; tudi jaz hranim zaklad svojih prednikov; a razložek je samo ta, da so moji predniki nabirali pozemeljskih, a jaz nabiram nebeških zakladov. Oni so hranili svoje bogastvo na taci h krajih, od koder ga lahko roparji odnesó, a jaz ga hranim ondu, kamor roka človeška ne seže. Kar so moji predniki nabirali, doneslo jim je malo sadú, a to, kar jaz nabiram, rodilo bode stoteren sad. Moji predniki so nakupičili zlatá, srebrá in drugih dragocenosti, a jaz rešujem ubožcem življenje. Zakladi mojih prednikov so bili namenjeni za ta svet, a moji so namenjeni za bodoče življenje.“

Josip Lavrič.

Cesarjevič Rudolf.

(Konec.)

Po dokončanej sv. maši se korar zopet obrnejo k cesarjeviču ter mu v lepem nagovoru še jedenkrat razložé bistvo zakramenta presvetega rešnjega Telesa in imenitnost prvega sv. obhajila. Na koncu govora pristavijo: „Kakor je Jezus, ko je bil 12 let star, prvič šel s svojima roditeljema na velikonočne praznike v Jeruzalem, tako je tudi cesarjevič zdaj, ko bode 12 let star, prvič prišel s svojima svitlima roditeljema na velikonočne praznike zavžit pravo velikonočno jagnje. Kakor mu je Jezus danes v tem lep izgled, tako mu naj bode v izgled v njegovem celem življenji.“ — Ves ganen je cesarjevič poslušal ta nagovor, potem se pa s solznimi očmi približal Njih Veličanstvom in jih v znamenje ljubezni in hvaležnosti objel.

Po sv. obhajilu je cesarjevič zajutrkoval pri svitem cesarji, svojim očetu, a na kosilo je njega in korarja Mayerja povabila sestra Gizela, ki ga je potem tudi spremila v farno cerkev sv. Stepana, kder se je cesarjevič še jedenkrat zahvalil Bogu za ta veseli in srečni dan.

V spomin tega dneva je Rudolf prejel od Njih Veličanstva, presvitlega cesarja, krasen slonokosten križ, od svitle cesarice, svoje matere, in od sestre